

Letrozole

Lotte Kopecky (links) en Shari Bossuyt winnen de ploegkoers in Canada, eind april. © TRACK CYCLING

Het super-WK in Glasgow en omstreken verdient navolging, al helemaal vanuit het standpunt van de Belgen.

Op de weg had België tot het tijdsritgoud van Remco Evenepoel twee zilveren en twee bronzen medailles gewonnen. Er was natuurlijk in het wegwielrennen de deceptie van afgelopen zondag in het hoofdnnummer: onze Kempense Poulidor nog maar eens tweede achter de kleinzoon van de echte Poulidor, wat moet je daarmee?

Wout van Aert zegt wel dat het hem geen zier uitmaakt, maar dat moet je niet geloven. Cognitieve dissonantie is ook in de topsport een adequaat wapen tegen doemdenken en zichzelf waarmakende voorstellingen. Voor soelaas werd gehoopt op de tijdsrit, maar het werd helaas.

Her en der wordt ook gepoacht met de vijf medailles, waarvan twee gouden, die de Belgische (Vlaamse) baanwielrenners mee naar huis brachten. Dat mag. Alleen moeten we vaststellen dat maar één enkele medaille werd gewonnen op een olympisch nummer, en dat een jaar voor de Spelen.

Bij de mannen vergooiden Robbe Ghys en Lindsay De Vylder na een dominante ploegkoers hun kansen op goud in de laatste rondes. Toen ze vloekend de schade opmaten van hun dommieghigheid zagen ze plots dat ook het zilver en brons waren gaan vliegen.

Topsport kan hard zijn, maar hoe dom om vervolgens uit te kramen “liever vierde dan met Hollanders op het podium”?

Voor het baanwielrennen gelden overigens verachtende omstandigheden. We zagen Lotte Kopecky als een veelvraat door het toernooi rijden. Ze at eerst in de scratch en vervolgens in de puntenkoers iedereen met huid en haar op, om daarna nog eens brons in het omnium eraan te plakken.

Kopecky had dat laatste nummer helemaal niet moeten rijden. Kopecky had aan de zijde van Shari Bossuyt haar wereldtitel in de ploegkoers moeten verdedigen, maar dat ging niet door.

Bossuyt mocht niet naar Glasgow omdat ze in maart positief had getest op letrozole. Ze kreeg het bericht van haar positieve test eind april te horen op de terugweg van Canada, waar ze met Kopecky de wereldbeker in Milton had gewonnen. Toen Bossuyt dacht dat ze de koning te rijk was, viel de hemel op haar hoofd.

Letrozole is hetzelfde product waarop veldrijder

Toon Aerts positief testte en waarvoor hij nu al anderhalf jaar aan de kant staat. Laatste berichten zijn dat Aerts nog altijd hoopt op eerherstel en na een zijsprongetje in het onderwijs weer volop aan het trainen is.

Letrozole is geen doping en zowel Aerts als Bossuyt is slachtoffer van een contaminatie via de voeding, maar ook van de performantie van de dopinganalyses en van de regels van het wereldantidopingagentschap WADA.

Dat vraagt om uitleg. Zowel Aerts als Bossuyt testte positief na een wedstrijd in dezelfde streek. Normandië is een regio in Frankrijk waar heel veel aan vee- teelt wordt gedaan en koeien worden nu eenmaal ter bevordering van hun vruchtbaarheid behandeld met letrozole. Inmiddels is gebleken uit minstens één studie dat het product kan worden teruggevonden in de melk van die koeien, weze het in minieme hoeveelheden.

Jammer genoeg zijn de dopinganalyses zo performant geworden dat ze de minste hoeveelheid terugvinden en ook verplicht zijn die te rapporteren aan de controlerende instantie. In een andere rechtspraak zou gere- de twijfel met succes worden ingeroepen. In de sportrechtspraak geldt nog steeds de regel van de strikte aansprakelijkheid. De atleet moet kunnen bewijzen hoe een product niet te kwader trouw in zijn of haar lichaam terecht is gekomen. Een studie volstaat niet.

Voor het WADA moeten Bossuyt en Aerts op de proppen komen met de desbetreffende foute koe en bij voorkeur ook haar brik melk. Onbegonnen werk.

Daarom en daarom niet alleen is het vermoeden dat zowel Aerts als Bossuyt een vogel voor de kat is. Voor Aerts zit de straf er bijna op, voor Bossuyt moet ze nog beginnen. Maar zelfs een kleine straf betekent wellicht nog altijd dat zij en Kopecky een reële olympische medaillekans in rook zien opgaan.

Is er dan niemand die onze onfortuinlijke atleten kan helpen? De Belgen zijn aan de top van de wereldwielerbond UCI uitgerangeerd en die ene grote Belg binnen de UCI, Peter Van den Abeele, beroept zich op de scheiding der machten. De straf van Aerts was al een schande, die van Bossuyt zal dat ook zijn. Het wordt wachten op een juridische toetsing van die strikte aansprakelijkheid tot en met het Europees Hof. De kansen op succes zijn 100 procent. Nu nog een gedupeerde atleet vinden die een jaar of vijf de tijd heeft.

Voor het WADA moeten Bossuyt en Aerts op de proppen komen met de foute koe en bij voorkeur ook haar brik melk